

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/38/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818200381
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6818200381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: B. W., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XX, zastúpený splnomocnenou advokátkou Mgr. Stanislavou Tichou, so sídlom Advokátska kancelária Považská bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 522,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca číslo konania 8Csp/36/2018-90 zo dňa 13.11.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca číslo konania 8Csp/36/2018-90 zo dňa 13.11.2018 vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie sčasti žalobe vyhovel a výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 522,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 522,32 eur od 04.05.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o trovách prvoinštančného konania a vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 522,32 eur a úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 5 % ročne od 23.02.2018 do zaplatenia. Hmotnoprávny základ nároku mal vzniknúť na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, podpísaná žalobcom dňa 28.11.2014 a žalovaným dňa 05.12.2014, na základe ktorej mal žalovaný, ako veriteľ, poskytnúť žalobcovi úver vo výške 540,- eur, skutočne však vyplatil žalobcovi len sumu 486,- eur z dôvodu, že ku dňu poskytnutia úveru bol splatný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 54,- eur, ktorý si žalovaný započítal. Žalobca mal za to, že predmetná zmluva je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, absentujú v nej viaceré údaje obligatórne požadované týmto zákonom, v dôsledku čoho je nutné zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Konkrétne v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, absentuje údaj o presnej výške úveru, nesprávny je aj údaj o výške RPMN a údaj o celkovej sume, ktorú má žalobca za úver zaplatiť a žalobca namietal v žalobe aj neprimeranú výšku odplaty. Taktiež dohoda o poskytnutí služby je podľa tvrdení žalobcu v žalobe neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného. Dohoda nebola individuálne dojednaná, bola vopred pripravená žalovaným,

žalobca nemohol ovplyvniť jej obsah, bola mu vnútená. Vzhľadom na nedostatky zmluvy a absenciu niektorých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je úver bezúročný a bez poplatkov a preto žalobca bol žalovanému povinný zaplatiť len to, čo od neho skutočne dostal. Pokiaľ bol žalobcovi vyplatený úver vo výške 486,- eur a žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.008,32 eur, rozdiel vo výške 522,32 eur je bezdôvodným obohatením žalovaného, ktorý sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko od neho prijal plnenia bez právneho dôvodu. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred 28.02.2015, t.j. v období 3 rokov späť od momentu podania žaloby. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovenia § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka a podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ až y/ a § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 05.12.2014. Súd ako predbežnú otázku riešil to, či predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd uviedol, že žalobca sa domáha ako bezdôvodného obohatenia plnenia, ktoré bolo platbou úrokov a poplatkov v zmysle zmluvy o úvere (plnenia nad rámec istiny úveru), pričom v prípade bezúročných úverov veriteľ na takéto plnenie nemá nárok. Z predložených listín - zmluvy o úvere, oznámenia o schválení úveru a zmluvných podmienok mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu došlo dňa 05.12.2014 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca vyplnil formulár zmluvy o úvere vopred pripravený žalovaným, podpísal ho a následne ho po schválení úveru podpísal i žalovaný. Súd vychádzal z premisy, že zmluva bola uzavretá v znení, v akom bola v čase, keď ju podpisoval žalobca. Súd konštatoval, že v čase podpisu zmluvy žalobcom mala zmluva všetky podstatné náležitosti podľa § 497 Obchodného zákonníka, mala písomnú formu, veriteľ sa zaviazal poskytnúť v prospech žalobcu peňažné prostriedky vo výške 540,- eur za podmienok upravených v zmluvných podmienkach a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnuté úroky a poplatky. Pokiaľ boli po tom, ako žalobca podpísal zmluvu, do jej písomného vyhotovenia doplnené a v oznámení o schválení úveru uvedené ďalšie podmienky podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bližšie popisovali úver, ale nenehali to, na čom sa strany sporu dohodli, nešlo o úkon schválenia úveru, ale o nový návrh zmluvy. Pôvodný návrh však bol žalovaným akceptovaný, schválením úveru boli tieto podmienky nezmenené, boli potvrdené a teda zmluva o úvere bola medzi stranami sporu riadne uzavretá dňa 05.12.2014 v písomnej forme, pričom zmluvnými stranami bolo dohodnuté to, čo je uvedené v bode 5 zmluvy. Pokiaľ po tom, ako bola zmluva podpísaná žalobcom, žalovaný doplnil do jej písomného vyhotovenia bod 6, súd mal za to, že podmienky bodu 6 neboli zmluvnými stranami dohodnuté. Dohodou zmluvných strán nemôže byť nič, o čom v čase podpisu dlžník nevedel. Preto mal súd prvej inštancie za to, že úver bol dohodnutý za podmienok uvedených v bode 5 zmluvy. Náležitosti uvedené v bode 6 zmluvy, resp. v oznámení o schválení úveru nie sú náležitosťami zmluvy dohodnutými zmluvnými stranami. Súd sa po tomto závere následne zameril na skúmanie obsahových náležitostí zmluvy a z jej obsahu vyvodil, že v posudzovanej zmluve o úvere v čase jej podpisu žalobcom nebol údaj o splatnosti jednotlivých splátok, absentuje teda údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, súd mal taktiež za to, že ani tento údaj nie je v zmluve postačujúcim spôsobom uvedený tak, ako ho požaduje § 9 ods. 1 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Takýto údaj nie je postačujúci z dôvodu, že zo zmluvy nevyplýva, kedy bude úver poskytnutý a nemožno tak zistiť presný dátum konečnej splatnosti úveru. Súd mal za to, že konečnú splatnosť úveru je nutné uviesť v zmluve presným dátumom a nie len počtom mesiacov rovnajúcich sa celkovému počtu splátok a uvedenia dňa splátky. To, že presný dátum konečnej splatnosti úveru bol uvedený v oznámení o schválení úveru, nie je postačujúce. Súd v odôvodnení rozsudku poznamenal, že toto oznámenie sa doručuje dlžníkovi až po tom, ako je zmluva uzavretá a nepredstavuje tak zmluvné dojednanie strán sporu, nie je naplnená vôľa dlžníka, keďže v čase podpisu o týchto údajoch nemá vedomosť. Zároveň súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa a i z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Ohľadom dohody o poskytovaní služieb, za ktorú žalovaný strhol žalobcovi odmenu za poskytnutie služby vo výške 522,48 eur a ktorej platnosť taktiež žalobca namietal, súd uviedol, že je mu z vlastnej činnosti známe, že tieto dohody sú vopred pripravované veriteľom a túto odmenu je nutné posudzovať ako odmenu dohodnutú v súvislosti s poskytnutým úverom, aj keď bola dohoda o tejto odmene zahrnutá do osobitnej zmluvy. Aj táto odmena je peňažnou čiastkou, ktorú spotrebiteľ musí uhradiť v súvislosti s poskytnutým spotrebiteľským úverom. To, že dohoda obsahuje ustanovenie, že dohoda nie je podmienkou získania úveru, nie je postačujúcim na preukázanie tejto skutočnosti, keďže obsah zmluvy je vopred pripravený žalobcom. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že dohodnutá odmena, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť dodávateľovi v súvislosti s poskytovanými službami, mala byť zahrnutá do celkových nákladov, ktoré má spotrebiteľ uhradiť a preto ak bola ako celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, uvedená suma 771,36 eur, tento

údaj je nesprávny, ak do neho nebola zahrnutá čiastka 522,48 eur. Súd ďalej v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že toto má vplyv i na výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. Tým, že veriteľ odmenu za služby nebral ako plnenie v súvislosti s poskytnutým úverom, výška RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne a správna výška RPMN poskytnutého úveru je podľa výpočtov súdu 88,14 %. Z týchto záverov potom súd vyvodil, že pokiaľ predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, ak žalobca uhradil žalovanému viac ako boli poskytnuté finančné prostriedky, išlo o plnenie bez právneho dôvodu, v dôsledku ktorého sa žalovaný bezdôvodne obohatil a je v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka povinný vydať žalobcovi toto obohatenie. Z ústrižkov poštových poukážok, ako aj zo žalovaným nepopretého tvrdenia žalobcu mal súd za preukázané, že žalovaný zaslal žalobcovi na účet sumu 486,- eur a žalobca zaplatil žalovanému spolu 1.008,32 eur. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu obohatil o sumu 522,32 eur a žalobcovi vznikol nárok voči žalovanému na zaplatenie tejto čiastky. V závere odôvodnenia sa súd vysporiadal aj so vznesenou námietkou premlčania nároku žalobcu a pri aplikácii ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka si súd ustálil, že v danej veci začala objektívna premlčacia lehota plynúť dňami, kedy boli finančné prostriedky nad rámec istiny poskytnuté zo stany žalobcu žalovanému. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu, pre začiatok jej plynutia nie je rozhodujúce, kedy právny zástupca žalobcovi vysvetlil, že ide o bezdôvodné obohatenie, ale kedy sa žalobca dozvedel o tých skutkových okolnostiach, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva. O týchto okolnostiach sa žalobca dozvedel vtedy, kedy k plneniam došlo a aj subjektívna premlčacia lehota tak v predmetnej veci začala plynúť dňami, kedy boli finančné prostriedky nad rámec istiny poskytnuté zo stany žalobcu žalovanému. Úhradami až do dňa 19.05.2016 bola splácaná istina (spolu 474,24 eur), úhradou zo dňa 25.05.2016 bola uhradená zvyšná časť istiny vo výške 11,76 eur. Zvyšná časť tejto splátky, ako aj všetky ostatné preukázané úhrady boli už plnením nad rámec istiny a pokiaľ bol úver bezúročný a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie teda vznikalo jednotlivými úhradami v dňoch od 25.05.2016 až do 22.02.2018. Žaloba bola na súde podaná dňa 28.02.2018, teda premlčanými mohli byť plnenia uskutočnené pred 28.02.2016. Uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol plneniami neskoršími, preto nárok bol uplatnený pred uplynutím trojročnej objektívnej a dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené súd uložil žalovaného povinnosť na zaplatenie sumy 522,32 eur žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 a v spojení s ustanovením § 563 Občianskeho zákonníka súd priznal žalobcovi z bezdôvodného obohatenia aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 522,32 eur od 04.05.2018 do zaplatenia a vo zvyšnej časti (úrokov z omeškania žalobcom uplatnených za obdobie od 23.02.2018 do 03.05.2018) bola žaloba zamietnutá. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý mal neúspech len v nepatrnej časti uplatnených úrokov z omeškania, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu a vyslovil, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie a to proti výrokom I. a III. rozsudku. Žalovaný napáda závery súdu o nesprávne určenej RPMN v zmluve o úvere. Podľa rozsudku nesprávnosť by mala spočívať v tom, že pri výpočte RPMN nebola zohľadnená odplata v zmysle dohody o poskytnutí služby. Tento záver súdu však je v rozpore s obsahom listín, ktoré boli v konaní vykonané ako dôkazy a tiež v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil to, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou pre vznik úverovej zmluvy. Ani žalobca v podanej žalobe nespochybnil, že konal slobodne a s vedomím obsahu ustanovenia bodu 8.6 uvedenej dohody, teda že žalovaný vznik a uzavretie danej dohody nepožadoval ako podmienku pre uzavretie úverovej zmluvy. Odvolateľ poukázal na článok 1. bod 2 dohody, v znení ktorého dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok. Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, pričom dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpisovaná. Aj v prípade žalobcu bolo uzavretie dohody slobodné a dobrovoľné, vedel o jej význame, ako aj o právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže uzavretie dohody o poskytovaní služieb nie je podmienkou a ani predpokladom pre získanie úveru, potom náklady podľa tejto dohody nie sú súčasťou celkových nákladov a teda ani súčasťou výpočtu RPMN. Žalovaný tak tvrdí, že keďže dohoda o poskytovaní služieb bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru,

tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, pričom odvolateľ poukázal na zákonnú dikciu ustanovenia § 2 písmeno g) a i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, žalovaný argumentuje, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a argumentuje, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do neskoršej novely je potrebné podľa názoru odvolateľa zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018. Okrem toho podľa názoru žalovaného zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorého dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Podporne žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom uviedol, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti

prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Odvolateľ tak tvrdí, že Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Nie je tak daný žiadny zákonný dôvod pre záver, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ z odôvodnenia napádaného rozsudku vyplýva, že uzavretá zmluva neobsahuje splatnosť jednotlivých splátok, žalovaný argumentuje, že neuvedenie tejto náležitosti súd vyhodnotil nesprávne, pretože sa nachádza v oznámení veriteľa o schválení úveru a toto oznámenie predstavuje súčasť zmluvy. Na základe týchto dôvodov odvolateľ navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a dostatočne zdôvodnený. Rozhodnutie obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, súd sa jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal všetkými spornými otázkami, ktoré dostatočne odôvodnil a správne vyhodnotil. Odvolacie dôvody žalovaného považujem za nedôvodné a účelové. Ku konkrétnym odvolacím dôvodom žalovaného žalobca uviedol, že pokiaľ odvolateľ tvrdí, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru, takáto argumentácia je nesprávna a v absolútnom rozpore s obligatónnymi náležitosťami § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy). Žalovaný nesprávne a účelovo na podporu svojich tvrdení poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.5.2018, ktorého zmena má preukazovať správnosť jeho právneho názoru, že termín konečnej splatnosti nikdy nebol obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere. Z požiadavky právnej istoty právneho poriadku vyplýva, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia, pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. Zároveň žalobca poukázal na zmluvnosť vo vyjadreniach žalovaného, keď v jednom zo svojich vyjadrení (z 10.5.2018) tvrdí, že Oznámenie je súčasťou zmluvných dojednaní a má záväzný charakter, nakoľko v zmluve (o úvere) absentujúce údaje (napr. dátum prvej a poslednej splátky) obsahuje toto Oznámenie, pričom v odvolaní už dokonca popiera potrebu uvádzania termínu konečnej splatnosti úveru. Ohľadom odkazu žalobcu na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 žalobca poznamenal, že výklad obsiahnutý v rozsudku bol v určitom období po vydaní rozsudku aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení výkladu bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo EÚ a nie je oprávnený poskytovať výklad práva

vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách v spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia o spotrebiteľských úveroch sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES (článok 10, odsek 2 písmeno c) a článok 10, odsek 2 písmeno h) a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch a nie smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EU vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-52/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore potom rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15 nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Navyše, text právneho predpisu Slovenskej republiky síce nemôže ísť proti textu smernice, ale môže ísť nad jej rámec, čo bol aj tento prípad. Pokiaľ žalovaný poukázal na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.5.2018, kde bola náležitosť „konečná splatnosť úveru“ vypustená, žalobca argumentoval zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, kedy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti boli obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere, pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Predmetná zmluva bola uzatvorená v roku 2014, teda 3 roky pred uvedenou novelou a táto sa teda na predmetnú zmluvu nemôže aplikovať. V závere vyjadrenia žalobca uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 11 ods. 1 boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ale stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď v žalobe žalobca poukazoval na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca preto rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, súd správne vyhodnotil, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, ktoré je povinný vrátiť žalobcovi a preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobca, ako úverový dlžník a spotrebiteľ, sa žalobou datovanou dňa 26.02.2018 domáhal voči žalovanému, ako úverovému veriteľovi, priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 522,32 eur s príslušenstvom na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca podpísal dňa 28.11.2014 Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mal žalovaný, ako veriteľ, poskytnúť žalobcovi úver vo výške 540,- eur, so splatnosťou úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) 17,08 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 771,36 eur, predpokladaná RPMN za úver bola uvedená 26,19 %, ročná úroková sadzba úveru 18,10 %, priemerná RPMN za úver 36,30 %, poskytnutá čiastka revolvingu 540,- eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie úveru) 771,36 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 18,10 % a poplatok za poskytnutie úveru 54,- eur. Uvedené údaje sú obsiahnuté v časti formulára „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ (časť 5. formulára). V časti formulára „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ (časť 6. formulára) je uvedené : informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb) 29,52 eur, poskytnutá čiastka úveru 540 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) 17,08 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 771,36 eur, RPMN za úver 26,12 %, ročná úroková sadzba úveru 18,10 %, priemerná RPMN za úver 36,30 %, poskytnutá čiastka revolvingu 540 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie úveru) 771,36 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,12 %, ročná úroková sadzba revolvingu 18,10 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05 % a poplatok za poskytnutie úveru 54,- eur. Zmluva bola podpísaná žalobcom - dlžníkom dňa 28.11.2014 a žalovaným - veriteľom

dňa 05.12.2014. V žalobe žalobca argumentoval, že predmetná zmluva je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, absentujú v nej viaceré údaje obligatórne požadovaného týmto zákonom, v dôsledku čoho je nutné zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Konkrétne v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, absentuje údaj o presnej výške úveru, nesprávny je aj údaj o výške RPMN, nesprávny je spôsob výpočtu RPMN a namietal aj neprímeranú výšku odplaty. Žalovaný v zmluve ako celkovú sumu, ktorú má žalobca za úver zaplatiť, uviedol sumu 771,36 eur, pričom podľa reálnej výšky splátok to bolo 1.239,84 eur (úver + úroky + splátka podľa dohody o poskytnutí služby + poplatok za úver). Taktiež dohoda o poskytnutí služby je podľa tvrdenia žalobcu neprijateľnou podmienkou, pretože nebola individuálne dojednaná, bola vopred pripravená dodávateľom, žalobca nemohol ovplyvniť jej obsah a bola mu vnútená. Vzhľadom na nedostatky zmluvy a absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je úver bezúročný a bez poplatkov a preto žalobca bol žalovanému povinný zaplatiť len to, čo od neho skutočne dostal. Pokiaľ bol žalobcovi vyplatený úver vo výške 486,- eur a žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.008,32 eur, rozdiel vo výške 522,32 eur je bezdôvodným obohatením žalovaného.

6. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a náležite zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383 Civilného sporového poriadku).

7. Súd prvej inštancie, pokiaľ skúmal dôvodnosť a zákonnosť uplatneného nároku žalobcu, správne právne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský vzťah a následne venoval pozornosť skúmaniu zmluvných podmienok v kontexte obligatórnych zákonných požiadaviek obsahových náležitostí spotrebiteľského úveru vyplývajúcich z osobitnej právnej úpravy spotrebiteľských úverov. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. vyžaduje pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnú formu (§ 9 ods. 1 veta prvá ZoSÚ) s obsahom obligatórne požadovaných náležitostí spotrebiteľského úveru *expressis verbis* uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 písm. a/ až y/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie charakteru zmluvného vzťahu medzi žalovaným, ako dodávateľom a úverovým veriteľom a žalobcom, ako úverových dlžníkom a spotrebiteľom, ani samotným žalovaným v odvolaní spochybnené a namietané nebolo.

8. Odvolací súd v súvislosti s vecnou správnosťou meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie konštatuje, že pri vecnom prieskume prvoinštančného rozhodnutia je odvolací súd v odvolacom konaní viazaný odvolacími dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP) tak, ako ich vymedzil odvolateľ. Predmetom odvolania, ktoré podal žalovaný, je spochybnenie záveru súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. (nesprávne uvedený údaj o RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), podľa § 9 ods. 2 písm. f/ (neuviedenie termínu konečnej splatnosti) a podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona (neuviedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov).

9. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

10. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) a § 10 ods. 1.

11. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného konštatuje, že žalovaný nesúhlasí so záverom súdu o nesprávnom výpočte RPMN, nakoľko pri výpočte tohto údaju celkom zjavne nebola zohľadnená odplata v zmysle dohody o poskytnutí služby, s tým, že žalovaný poukazuje na to, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nie je a nebolo podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, pričom podľa odvolacieho tvrdenia žalovaného táto dohoda mala byť obsiahnutá priamo v texte formulára žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere údajne v bode 8.6. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukázal na uvedený bol 8.6 zmluvy a na článok 1., bod 2 dohody o poskytovaní služieb, odvolací súd predovšetkým konštatuje, že písomné dojednanie dohody o poskytnutí služieb medzi stranami sporu nebolo v konaní listinne preukázané, pretože predtlač- formulár konkrétnej posudzovanej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.10.2014 žiadny text dohody o poskytnutí služieb neobsahuje a bod 8.6., na ktorý poukazuje žalovaný v odvolaní, táto zmluva neobsahuje vôbec. Zo strany žalobcu, ani žalovaného žiadny písomný dokument, ktorý by obsahoval dohodu o poskytnutí služieb, predložený súdu nebol, takže odvolací súd konštatuje, že nebolo v spore preukázané uzatvorenie dohody o poskytnutí služieb medzi stranami sporu, napriek tomu, že v oznámení o schválení úveru je odmena za poskytnutie služby podľa tejto dohody vo výške 522,48 eur obsiahnutá a žalovaný si celkom zjavne do mesačnej splátky úveru okrem splátky istiny a úrokov úveru započítal aj alikvótnu čiastku poplatku za túto službu. Pokiaľ potom súd prvej inštancie v odseku 23. odôvodnenia rozsudku konštatoval nesprávny údaj o RPMN úveru, ako aj nesprávnosť údaju o celkovej čiastke, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť vzhľadom na to, že do týchto údajov nebola zahrnutá odmena 522,48 eur za poskytnutie osobitnej služby v zmysle dohody o poskytnutí služieb, sú tieto závery súdu prvej inštancie správne v tom smere, že pokiaľ žalovaný, ako veriteľ, požadoval od dlžníka aj tento poplatok a zahrnul ho do mesačnej splátky, mal jednoznačne byť zahrnutý jednak do údaju o celkovej čiastke, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, pretože celkom logicky sa vo výške celkovej čiastky ktorá v konečnom dôsledku zaťažovala spotrebiteľa aj tento poplatok musel odraziť, ako aj pri výpočte RPMN, avšak odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že dôkaz o písomnom uzatvorení dohody o poskytnutí služieb medzi žalobcom a žalovaným v spore predložený nebol. Za daných okolností je potom vecne správny záver, že žalovaný nebol oprávnený akýkoľvek poplatok v súvislosti s osobitnou službou vôbec od žalobcu požadovať.

12. Ohľadom ďalších odvolacích dôvodov žalovaného, pokiaľ súd prvej inštancie vytykal posudzovanej zmluve nedostatok obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere pokiaľ ide o absenciu údaju o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru tak, ako je požadovaný v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd sa v bode 21. odôvodnenia rozsudku stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a tieto výhrady súdu voči obsahu zmluvy považuje za plne opodstatnené.

13. Neobstojí argument uvádzaný v odvolaní, že údaje o splatnosti jednotlivých splátok (výška mesačnej splátky úveru, výška splátky podľa dohody o poskytnutí služby, dátum splatnosti prvej splátky, dátum splatnosti poslednej splátky) vyplývajú z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré je podľa tvrdenia žalovaného v zmysle článku 7., 7.1. zmluvných dojednaní neoddeliteľnou súčasťou tzv. hlavnej zmluvy o revolvingovom úvere. Zákon o spotrebiteľských úveroch striktno definuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí zahŕňať presne špecifikované obligatórne náležitosti takejto zmluvy, pričom tieto náležitosti je nutné chápať ako esenciálne náležitosti zmluvy, ktoré zákon požaduje uvádzať priamo v zmluve (v jej texte) a nepostačuje tak, aby tento údaj bol obsiahnutý len v osobitnej listine, ktorá nie je podľa svojho obsahu ani zmluvou o revolvingovom úvere, ani jej dodatkom. Zásadné je, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je, ako z jeho obsahu vyplýva, jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý má len informatívny charakter, nie konsenzuálny, a ako taký ho nemožno považovať za zmluvu, ako záväzkový dvojstranný právny úkon a výsledok zmluvného konsenzu, ku ktorému dospeli zmluvné

strany v rámci kontraktáčného procesu, akým zmluva o spotrebiteľskom úvere musí podľa zákonnej úpravy byť.

14. Okresný súd preto správne právne posúdil vec, keď v odôvodnení rozsudku konštatoval, že obsah konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s citovanými ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch a v dôsledku absencie povinných údajov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Správny bol potom aj záver z uvedeného konštatovania, keď súd uviedol, že pokiaľ žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 486 eur a žalobca preukázateľne zaplatil na úvere žalovanému sumu 1008,32 eur, má žalobca nárok na vrátenie rozdielu týchto súm a teda na vrátenie sumy 522,32 eur, o ktorú čiastku sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil prijatím plnenia, na ktoré nemal právny nárok. Súd prvej inštancie preto vecne správne rozhodol, keď uložil žalovanému s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť bezdôvodné obohatenie v tejto sume žalobcovi spolu so zákonným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému (dňa 02.05.2018) vrátiť. Správne bolo aj následné vyhodnotenie miery procesného úspechu strán sporu postupom podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, keď súd priznal žalobcovi, ktorý mal prevažný úspech v spore a neúspech len v nepatrnej časti žaloby (v časti úrokov z omeškania uplatnených už odo dňa 23.02.2018) náhradu trov konania voči procesne neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

15. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I., ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).